

PREAFERICITUL PATRIARH AL IERUSALIMULUI SLUJEȘTE SFÂNTA LITURGHIE LA COMUNITATEA RUSĂ DIN NAZARET

Sâmbătă, pe 26 mai / 8 iunie 2019, în ajunul Duminicii Sfinților Părinți, Preafericitul Părinte al nostru Teofil, Patriarhul Ierusalimului, a condus Sfânta Liturghie săvârșită în Parohia rusă a Patriarhiei, în Biserica Sfântului Nicolae, construită de Patriarhul Damian în anul 1911 și folosită de către arabii ortodocși ce țin de Patriarhie până în anul 1948 când, datorită neînțelegerilor dintre arabi și israelieni, enoriașii au părăsit-o și cu vremea s-a deteriorat. În vremea Patriarhului Diodor, Patriarhia a revendicat-o și de douăzeci de ani o folosesc ortodocșii ruși veniți din Rusia, a căror păstorire se află în seama Patriarhiei.

Sfânta Liturghie săvârșită spre pomenirea de a doua zi a Sfinților Părinți de la primul Sinod Ecumenic de la Niceea din anul 325 d.Hr. a fost condusă de Preafericitul Patriarh, împreună cu care au slujit Preasfințitul Mitropolit Chiriac al Nazaretului, Preasfințitul Arhiepiscop al Constantinei Aristarh, Preasfințitul Arhiepiscop al Iordanului Teofilact, Arhimandritul Calist – Egumenul Mănăstirii Sfântului Haralambie din Ierusalim, Arhimandritul Hrisostom – Egumenul Mănăstirii din Cana, preotul parohiei, Ieromonahul rus Serghie, Părintele Simeon, alți Preoți și Arhidiaconul Marcu. A cântat corul în limba rusă și au participat numeroși credincioși din localitatea respectivă, Migdal He-emek.

Către aceștia, Preafericitul a rostit această cuvântare:

„În vremea aceea, ridicând Iisus ochii Săi la cer a zis: Părinte, a venit ceasul. Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul

să Te preaslăvească. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis.” (Ioan 17, 1-3).

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși creștini și pelerini,

Harul Sfântului Duh ne-a adunat pe toți astăzi în această Sfântă Biserică a Sfântului Nicolae din orașul nostru Mudzedel pentru ca, prin Euharistie și doxologie, să prăznuim împreună cu voi – care constituiți mădularul vorbitor de limbă rusă, nedespărțit de trupul Bisericii Ierusalimului – pomenirea anuală a celor 318 Părinți purtători de Dumnezeu care s-au adunat la cel dintâi Sinod Ecumenic din Niceea în anul mântuirii 325.

Biserica noastră ortodoxă cinstește în mod deosebit pomenirea Sfinților 318 Părinți, pentru că aceștia s-au arătat nu numai slujitori adevărați ai Sfântului Duh, dar și adevărați Dascăli și Păstori ai Lumii, ascultând de porunca preaînțeleptului Pavel: „Luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Căci eu știu aceasta că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori care nu vor cruța turma.” (Fapte 20, 28-29).

Lupii îngrozitorii nu sunt alții decât cunoscuții ereziarhi ai arianismului, ai nestorianismului, ai monotelismului și a multor alte învățături strâmbe aflate în legătură cu acestea, pe care le-a prevestit dumnezeiescul Pavel spunând: „Și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați grăind învățături răstălmăcite ca să tragă pe ucenici după ei” (Fapte 20, 30).

Dumnezeieştii şi de Dumnezeu purtătorii Părinţi ai Bisericii sunt cei care au păzit moştenirea, adică adevărul Evangheliei aşa cum l-au primit de la Sfinţii Apostoli, „depărtându-se de vorbirile deşarte şi lumeşti şi de împotrivirile ştiinţei mincinoase” (1 Timotei 6, 20).

Adevărul Evangheliei se referă la viaţa veşnică. Şi ce este viaţa veşnică? Este cunoaşterea adevăratului Dumnezeu, adică a Fiului lui Dumnezeu, a Domnului nostru Iisus Hristos, aşa cum Mântuitorul Însuşi spune despre Sine: „Aceasta este viaţa veşnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan 17, 3).

Hristos lămureşte ce este viaţa veşnică şi care este chipul sau mijlocul prin care se dobândeşte. Comentând aceste cuvinte ale Domnului, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „A aşezat credinţa ca mamă a vieţii veşnice, prin puterea adevăratei cunoaşteri a lui Dumnezeu. Căci cunoaşterea este viaţă, ca una care naşte întreaga putere a tainei şi care duce la împărtăşirea de binecuvântarea tainică, prin care ne apropiem de Cuvântul cel viu şi de viaţă făcător.”

Cu alte cuvinte, iubiţii mei fraţi, cunoaşterea adevăratului Dumnezeu înseamnă necesitatea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu Tatăl şi pe Fiul Lui Hristos în chip personal, exact aşa cum cunoaştem persoane împreună cu care trăim şi cu care avem legături strânse.

Această cunoaştere personală au dobândit-o Sfinţii Apostoli care s-au făcut ucenici şi prieteni ai lui Hristos, ascultând de îndemnul Lui: „Voi sunteţi prietenii Mei dacă faceţi ceea ce vă poruncesc” (Ioan 15, 14).

Această comoară a cunoaşterii adevăratului Dumnezeu o propovăduieşte, o binevesteşte şi o arată, de-a lungul veacurilor, Sfânta Biserică a Ierusalimului oricărui om „care vrea să-şi mântuiască sufletul” (Matei 16, 25).

Aşa cum cândva „prin credinţă, luând Noe înştiinţare de la

Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit cu evlavie o corabie spre mântuirea casei sale și prin credință el a osândit lumea”, tot așa și Hristos a gătit Biserica Sa spre mântuirea noastră, prin sângele izbăvitor al Răstignirii Sale care s-a vărsat pe înfricoșătoarea Golgotă. De aceea și Biserica Ierusalimului nu are hotare etnice. Hotarele „etnice” ale Bisericii Ierusalimului sunt locul întrupării lui Dumnezeu Cuvântul, adică al nașterii lui Hristos în Betleem din curatele sângiuri ale Pururea Fecioarei Maria, al Botezului Său în apele râului Iordan, al Răstignirii în locul „căpățânii”, adică pe Golgota, al îngropării de trei zile și al Învierii Lui în Ierusalim.

Sfânta noastră Biserică a Ierusalimului a fost desemnată de către Însuși Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos izvorul nedeșertat, adică locul Sfintei și Marii Cincizecimi când Duhul Sfânt a coborât în chip de limbi de foc peste Apostolii care „erau toți împreună în același loc” (Fapte 2, 1). „Și erau în Ierusalim locuitori iudei, bărbați cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer” (Fapte 2, 5), după cum spune Apostolul și Evanghelistul Luca.

Acestei realități a coexistenței Creștinilor Ortodocși „din toate neamurile care sunt sub cer” îi slujește pastoral și liturgic Biserica Ierusalimului care constituie prin excelență măslinul cel bun în care cei după fire, adică frații noștri de o credință, se altoiesc (Cf. Romani 11, 24), după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Noi, iubiții mei frați, am venit astăzi, ca păstor legiuit, în staulul oilor noastre ca să arătăm unitatea credinței noastre și împărtășirea Duhului Sfânt.

Iată, dar, de ce Sfânta noastră Biserică a Ierusalimului este Biserica Pătimirii pe Cruce, a Învierii și a Cincizecimii și iată de ce Biserica Ierusalimului se numește Maica tuturor Bisericilor, iar Întâi-stătătorul ei este urmaș al primului Ierarh al Bisericii în general, Sfântul Iacov Fratele

Domnului.

Să îi rugăm pe Sfinții și de Dumnezeu purtătorii Părinți de la primul Sinod Ecumenic cel de la Niceea pomeniți astăzi ca, împreună cu Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria să se roage lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru pentru sufletele noastre.

Împreună cu Sfântul Pavel să spunem: „Acum vă încredințez, fraților, lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său cel ce poate să vă zidească și să vă dea moștenire între toți cei sfințiți” (Fapte 20, 32). Mai explicit: „Acum vă încredințez, fraților, lui Dumnezeu și Cuvântului pe Care harul Lui ni l-a descoperit, Cuvânt al Său Care vă va păzi de orice rătăcire și abatere. Vă încredințez lui Dumnezeu Care poate să continue zidirea voastră și să vă dea moștenire între toți cei care au propășit în sfințenia pe care au primit-o prin Iisus Hristos. Amin.

Întru mulți ani!”

După Sfânta Liturghie, a avut loc agapa oferită de Comunitate Sinodiei patriarhale în curtea Bisericii.

Din partea Secretariatului General

<httpv://youtu.be/k4vfEPi3EXM>